

KOIVISTON viesti

Nro 9 Syyskuu 2011

Koivistolaisten kotiseutulehti vuodesta 1944 lähtien

Koiviston Hämäläisten sukutapaaminen 6.8.2011 Korpilahden Oittilassa.

Villa Cawen pihamaalla meille oli varattu 100 hengen telta.

Väkeä saapui liki 80 henkilöä eri puolelta Suomea, pitkienkin matkojen takaa. Soppatykissä kiehui maukas lihakeitto jota pääsimme aluksi nauttimaan. Ohjelman aluksi puheenjohtaja Pekka Vähäkangas toivotti kaikki tervetulleiksi, yhteiseen tapaamiseen. Lauloimme muutamia karjalaisia lauluja. Juontajana toimi kansallispukuinen Janika Harju. Hän kiertävän mikrofonin kanssa haastatteli ihmisiä samalla esitellen heitä. Näin saimme tutustua sellaistenkin kanssa joita emme ennen tunteneet. Ja kuulla mielenkiintoisia asioita.

Huomion arvoista oli runsas nuorten ja lasten joukko. Vieraskirjana toimi vaunu jonka kyljessä oli iso muovi, siihen sai laittaa nimensä ja oman sukuhaaransa.

Paikalla oli kahvi ja kaakao automaatti joten juotavaa sai aina, nyttikesti tarjoamiset kahvi tauolla olivat herkulliset ja runsaat.

Kävelimme rantaan jossa kaksi paikallista vanhaa kalastajaa antoi meille nuotanveto näytöksen. Saalis oli odotetusti pieni koska se tapahtui rannan tuntumassa sen vuoksi, että yleisö näki tapahtuman hyvin. Se oli todella mielen-

kiintoinen kokemus, monesti oli kuullut puhuttavan nuotanvedosta nyt sen pääsi näkemään mitä se on. Saimme näin tuntuvasti toteuttaa Karjalaista perinnettä. Arpajaisten pääpalkintona oli Mokka-master kahvinkeitin joka lähti Liminkaan asti.

Evakon laulu sai kyöneleet monen silmäkulmaan. Monet muut Karjalaiset laulut kaikuiivat siellä pihamaalla. Jokunen oli kerinnyt lähteä jo pois, kun huomasimme ottaa yhteiskuvan. Lopussa lapsia innostui laulamaan mikkiin nuorin oli 3v.

Oli mukava olla ja tavata henkilökohtaisesti sellaisia sukulaisia joista oli kuullut vain nimen ja huomata, että sukulaisuus teki näistä vieraista heti lämpimästi ystäviä. Puheenjohtaja mainitsi aluksi, että tämän jälkeen toivomme saavamme yleisöltä vinkkejä minkälaisia tapaamisia jatkossa halutaan, toivomme tästä tulevan perinteen kokoontua aina joskus yhteen. Ja toivomme sinne runsaammin jokaisesta sukuhaarasta.

Koiviston Hämäläisten sukuseuran
sihteeri Leena Keränen

Kalasaalista ihmettelemässä

Riikka Salokannel
Päätoimittaja

Matkamuistoja

Tämä syyskuun lehti on aina tällainen matkojen muisteluunumero. Kesän aikana on monta ryhmämatkaa Koivistolle järjestetty. Joku matkalaisista opastaa konkari-ensikertalaisia. Tää on tääl ja tuo on tuol. Kirkolla käydään ja kotirannassa juodaan kahvit. Ensimmäinen käynti suvun juurilla sykähdyttää. Myöhemmillä kerroilla vastassa on paljon tuttua ja jo aiemmin koettua. Kotiseutumatkot Koivistolle muistuttavat toinen toisiaan, mutta yhtään täysin samanlaista matkaa ei ole. Jokainen matkakokemus on kuitenkin ainutkertainen, omakohtainen, tärkeä.

Kesän juhlien kupletti-iltamissa Koiviston jehun matkamuistot olivat kuvitteellisia, ehkä jollain lailla mahdollisia, mutta yhtäkaikki silkkaa mielikuvitusta. Olisiko enää mahdollista saada talteen koivistolaisten merenkulkijoiden oikeita muistoja? Onko kaikki jo talletettu mitä tallennettavissa on? Mistä matkamuistot löytyvät? Ovatko ne tavaroita vai tarinoita, vai olivatko isoisän, äijän hiljaisia mietteitä?

Sirkka-Liisa Kivelä puhui muisteleminen tärkeystä traumojen käsittelyssä. Ehkäpä siksi muistikuvia evakomatkoilta ja sotavuosilta on kirjoitettu ja tallennettu. Mutta entä tavallisen, turvallisen arjen muistot, muistot työstä ja arjesta, missä ne ovat? Museosta voi löytää laivan lokikirjan. Sieltä löytyvät kuljetut reitit ja kirjatut lastit. Mutta entä tuntemukset, minne ne on tallennettu? Miltä miehistöstä tuntui uusissa satamissa, pohjakosketuksessa hiekkasärkällä, tuulessa ja tyvenessä.

Vai onko niin, että matkan muisto, tunne niistä kokemuksista, ajatuksista ja oivalluksista joita matkan aikana kukin kokee, on jakamaton. Ehkäpä matkoilta tuomamme tuliaisovatkin itseämme varten. Ne nähdessämme muistamme jonkin oman kokemuksemme. Tuliaisnyytin avulla koetamme välittää jotakin matkalla koetusta.

Näissä Koiviston Viestin matkakertomuksissa raportoidaan hyvinkin tarkkaan sitä mitä matkalla tapahtui, ja hyvä niin. On tärkeää saada kertoa kokemuksista, on tärkeää raportoida muulle suvulle yhteisestä retkestä. Ja on hyvä, että Koiviston Viesti välittää terveiset helpommin ja laajemmalle, kuin 2000 matkalta lähetettyä postikorttia. On lehdessä siellä täällä on tuntemuksiinkin liittyviä kirjoituksia: jännitys tiheni, mielipahaa aiheutti, totesimme pettymykseksemme... Mutta toivoisinpa, että joku rohkea kotiseutumatkaja uskaltautuisi kirjoittamaan syvemmin tuntemuksistaan, siitä miten matka vaikutti ajatteluun, arvoihin, ihmisenä olemiseen. Että joku vuosien päästä lehtiä selatessaan ja niistä matkamuistoja lukiessaan ymmärtäisi, että tältä tuntui käydä katsomassa menetettyä maata ja kotia.

Hartaast'

”Anna elävä itseni tunto”

Vanhan Siionin virren runoilija pyytää: ”Luo minuhun rakas Jeesus, uusi sydän ja mieli uus; ja opeta ristisi alla mulle uusi kuuliaisuus. Ota pois oma voima ja kunto, anna elävä itseni tunto: että voisin valvoa!”

Syyskuun alun jumalanpalveluksissa tutustutaan teksteihin, joissa pyydetään ihmistä tutkimaan itseään. Se onkin vaikea tehtävä – ja usein vastenmielinen. Toisten tutkiminen on paljon helpompaa. Jotkut lähimmäisemme ovat ihan erikoistuneet toisten vikojen etsimiseen ja erittelemiseen eri yhteyksissä. Erityisen kiinnostuksen kohteena ovat ns. julkisuuden henkilöt, poliitikot ja kirkon työntekijät. Jokaisessa suvussa on myös se tati tai setä, joka tietää tarkkaan jokaisen suvun jäsenen hairahdukset ja synnit.

Mauno Koivuneva, joka on tämän lehden perustaja, kertoi kerran seuroissa jostain nimettömästä henkilöstä, joka tuli hänen luokseen ja valitti miten syntinen hän oli. Koivuneva oli alkanut lohduttaa häntä ja lupasi, että ei hänen tarvinnut jäädä synteihinsä, vaan saisi uskoa Jeesuksen sovintotyön perusteella syntinsä anteeksi ja olla vapaa. Silloin tuo ihminen kivahti pystyyn ja suuttuneena sanoi: Kuka on juorunnut, että olen syntinen. – Sellaisia ihmisiä on paljon, jotka eivät oikeasti tunne itseään, mutta muodon vuoksi tekeytyvät joksikin, mitä olettavat toisen toivovan itsestään. Onhan niitä myös sellaisia, jotka puhuvat rakkaudesta ja rakkauden tunteistaan, mutta todellisuudessa eivät osaakaan rakastaa tilanteen tullen.

Pyhä apostoli Paavali valitti, että hänessäkin taistelee jatkuvasti sekä hyvä että paha. Meissä ns. uskovissakin on jäljellä se vanha osuus, joka vaatii ajallista hyvää, omaisuutta ja kunniaa, sekä käyttää joskus näitten hankkimiseksi kierojaikoin keinoja. Uusi osuus, se jota Pyhä Henki ohjaa, suree pahuuttamme ja kehottaa omantunnon kautta tekemään parannusta ja hylkäämään pahat taipumuksemme.

Nykyaikana tuntuu oudolta rukoilla: ”Ota pois oma voima ja kunto”. Nykyisin näet ihaillaan juuri voimaa ja kuntoa. Kilpaillaan, ylpeilläään ja kehutaan omaa suoritusta. Jumalan maailmassa kuitenkin nöyryys menee edelle ylpeyttä, heikkous ennen voimaa, sillä silloin Jumalalle annetaan mahdollisuus toimia parhaaksemme viisautensa mukaan. Rukouksen sisältämä toivomus on, että rukoilija pääsisi lopulta päämäärään: jaksaisi valvoa perille asti.

Toisten elämän vahtimisesta ei ole itsetunnolle mitään voittoa. Jumala tuomitsee kunkin hänen tekojensa perusteella. Kuitenkin meillä, jotka uskomme Jeesukseen, on mahdollisuus mennä pahoinakin Jeesuksen ansion turviin. Jo täällä ajassa me voimme tunnustaa syntisyytemme ja saada kuunnella korvillamme, kun meille julistetaan syntiemme anteeksiantamus Jeesuksen nimessä. Häneltä saamme toisenlaisen voiman ja kunnan. Saamme voiman rakastaa ja odottaa Jeesuksen rakkauden ilmestymistä maailmaamme.

Valma Luukka

Potkulaudalla Petroskoissa

Olen käynyt Petroskoissa aikaisemmin kaksi kertaa ja ihastunut kaupungin kauneuteen ja siistiyyteen sekä liikennekäyttämiseen.

Kaupungissa on kauniit, hyvin hoidetut rannat, eikä siellä näy missään roskanroskaa. Kun lähdet suoja- tiellä ylittämään katua, niin liikenne molemmilla puolilla pysähtyy kuin ”seinään”. Sellaista en ole missään muualla kokenut ja ehkä vähiten suomessa.

Viime vuonna kun edellisen kerran Petroskoissa kävin, sattui kesän kuumiin päiviä. Kaupunkiin ei oikein jaksanut tutustua.

Tänä kesänä kun läksin syntymäpäiviä karkuun,

niin ostin potkulaudan johon tein käsijarrun. Potkulaudan otin mukaan matkalle joka kulki Viipurin, Käkisalmen, Sortavalan, Petroskoin, Aunuksen kautta Pietariin. Kaikki kaupungit ovat minulle ennestään tuttuja ja Viipurin sekä Leningrad / Pietarissa on tullut käytyä satoja kertoja.

Petroskoissa lähdin potkulaudalla Äänisen rannalle. Siellä kiertelin noin viiden tunnin ajan ja täytyy sanoa ettei kävelen olisi kerinnyt kuin murto-osan siinä ajassa.

Hieman ihmetystä paikallisissa asukkaissa potkulautaleiva turisti nähtävästi herätti. Saattaa kuitenkin olla, että ensi kesänä siellä on potkulautabuumi.

Paikat ovat todella siistejä ja hyvin hoidettuja niin kuin alussa tuli kirjoitettua. Äänisen uimaranta on kuin jossain etelän maissa. Suosittelen kaikille siellä käyntiä ja esimerkiksi Turnkulainen matkatoimisto järjestää sinne joka vuosi useita matkoja.

Kävimme myöskin kat-somassa paikkaa jonne venäläinen lentokone oli tippunut, yrittäessään laskeutua Petroskoin lentokentälle.

Onnettomuudessa kuoli yli neljäkymmentä ihmistä.

Paikalle meneminen ja siellä kuvaaminen oli kiellettyä. Matkanjohtaja Raimo Kaisanlahti sanoi kuitenkin, että me menemme käymään.

Lentokone oli tullut pitkän matkaa metsässä maata pitkin ja pysähtynyt viimein maantien penkkaan. Mikäli matka olisi jatkunut vielä noin sata metriä, olisi se törmännyt kylän taloihin. Ne olivat suoraan edessä. Paikalla oli vielä vaatteiden rippeitä sekä kukkasia, niin kuin venäjällä on tapana.

Sukumatka Koivistolle ja Soukansaareen jäi tänä

KOIVISTON viesti

ISSN 0780-1289

KUSTANTAJA:

Suomen Koivisto-Seura r.y.

Jäsenlehti. Ilmestyy kerran kuukaudessa, kuun 20. päivänä.

Lehteen tarkoitetun ilmoitusmateriaalin tulee olla toimituksessa viimeistään lehden ilmestymistä edeltävän kuun lopussa.

Toimitus ei vastaa sille lähetetystä materiaalista. Lehden vastuu ilmoituksista rajoittuu ilmoitushintaan.

Kirjoittajat vastaavat tekstien sisällön oikeellisuudesta ja toimittamiensa kuvien käyttöoikeuksista.

Toimitus voi tarvittaessa lyhentää tai muokata sille toimitettua aineistoa.

Liikeilmoitukset 50 snt/ppm

Kuolinilmoitukset 34 snt/ppm

Lasten kuvalliset onnittelut 6e/kpl

Aineisto mieluiten digitaalisena:

studio@salokanneltoivonen.fi

Muussa tapauksessa paperikopiot ja/ tai disketti, muistitikku tai CD-levy sekä valokuvat toimitetaan osoitteeseen:

Studio Salokannel & Toivonen, Koiviston Viesti p. 03 7824 553
Rauhankatu 8, 15110 Lahti.

Aineisto palautetaan vain jos mukana on postimerkillä varustettu palautuskuori osoitteineen.

Tilaukset, osoite- ym. muutokset

aina kirjallisena tai sähköisesti edellämainittuihin osoitteisiin.

Tilauksia ei tarvitse uusia.

Seuran jäsenmaksu 28e, sisältää vuoden jäsenlehdet. Seuran kautta voi myös maksaa Karjalan Liiton jäsenmaksun 7e. Lehdessä julkaisemattomia artikkeleita ja kirjoituksia julkaistaan seuran kotisivuilla www.koivistolaiset.net, jossa myös tämäkin lehti on luettavissa myöhemmin.

Jäsenlehden postituksesta pohjoismaihin +2e/vuosi, eurooppaan +7 e/vuosi muualle maailmaan +12 e/vuosi
Pankkiyhteys: Nordea 151930-186847

Päätoimittaja

Riikka Salokannel, 0400 94 96 95

Kuvatoimitus ja taitto

Rami Toivonen, 0400 780 398

Sic transit gloria mundi.

"Sic transit gloria mundi".
Oli naapurinamme Liitto suuri
Oli kansaa siinä monenlaista,
oli venäläistä, oli ukrainalaista,
oli tshetsheenejä, abhaaseja
ja suomensukuista ostjakkeja vodkasta,
oli väkeä Gruusiasta, Liettuaista,
oli pohjoisesta ja etelästä,
Siperian tundralta, Kauko-idästä.

Oli Liitto suuri kansojen sulatusuuni
missä yksilöt kaikkiin käpristeli
sirpin ja vasaran, punalipun alla
työleireillä, tehtaissa, pelomailla,
Homo sovjetus kun tarkoituksena oli
luoda Uuden Rooman valtiaksi.

Suuri Sosialistinen kansojen liitto,
johtotähtenä missä oli Leninin usko
vallankumouksen tien oikeutukseen,
proletaarien vallan paremmuuteen,
ulotti mahtinsa rannoilta Tyynenmeren
aina Baltiaan, partaalle Itämeren,
Jäämereltä koillisväylää pitkin
etelään, aina vuorille Pakistanin.

Vaikka näin oli puolet maailmasta
hallinnassaan Kommunistipuolueella,
se tyytynyt ei osaan vaatimattomampaan
kuin hallita saada koko maailmaa.
Siksi Suomenkin tahtoi valtaansa saattaa;
aluksi kelpasi vaikkapa vain Porkkala.
Riemukaarin mahtiaan täällä todisti
paraatein sen alta kun joukkojaan marsitti.

Lapsille polveen kolmanteen ja neljanteen
rikokset Ihmiskuntaa vastaan Isä Aurinkoisen
jääneet maksettaviksi on nyky-Venäjäällä,
missä parikymmentä miljoonaa ihmistä
elää alkobolisoituneen elämää surkeaa
vailla toivoa mistään paremmasta,
vailla uskoa itseensä, pelastuksesta,
ainoa lohtu kun löytyy vodkapullosta.

Vielä keskellä metsän, pellolle kasvaneen,
voi nähdä muistomerkin: rautaisen riemukaaren.
Riemuitsemaan se katsojan Suomessa saa,
että päästy on Sirpin ja Vasaran uhan alta.
Voimme kertoa kaikille Porkkalassa:
"Katoavaista on kunnia maailmassa!"

Martti Piela

Yllä kuva Äänisen rannasta Petroskoissa.

Alla Lentokoneen pysähdys- paikka tien vieressä.

vuonna ikävä kyllä tekemät-
tä, eikä Koivistollakaan ole
kerinnyt käydä kuin kerran.

Inkerinmaalla Vistinos-
sa tuli käytyä toukokuussa
katsomassa kummitytön
iso-äidin Anna Gadjakan
uutta taloa. Entinen, satoja
vuosia vanha, paloi muuta-
ma vuosi sitten.

Kiireisen aikataulun
takia käynti Ust-Lugan
satamassa jäi tällä kertaa.
Vaimoni kävi siellä viime
vuonna ja kertoi suurista
laajennustöistä sitten edelli-
sen kerran käynnin.

Aulis Soukka, Hamina

– Puheenjohtajalt' itseltää –

Istun terassilla katsellen ja kuunnellen trooppista sadetta. Ilma lähentelee + 30 astetta eikä värähdäkään. Kosteus on kouriintuntuva. Sanovat tätä sadekaudeksi, mikä käytännössä täällä merkitsee sitä, että päivittäin saattaa sataa ropsahtaa oikein kunnolla parisen tuntiakin ja sen jälkeen taas aurinko paistaa paahuttavan kuumana. Linnut kirskuvat ja sammakot kurnuttavat omaa lemmentuluaan. On niin rauhallista, että voi hyvin kuulla omat ajatuksensa. Tällaisessa rauhassa ne tosin tahtovat jäädä kaiken muun ihmetyksen taakse.

Kotona Suomessa syksy on alkanut pitkän kohtuullisen hyvän kesän jälkeen. On hyvä mieli, kun muistelee Lahden Koivistojuhlia, jotka palautteenkin mukaan saivat erinomaiset arvostukset. Vaikka juhlat ovatkin Koivisto-Seuran tärkein tapahtuma vuosittain, ne eivät yksin riitä ylläpitämään aktiivisuutta eivätkä kannan seuran olemassa oloa. Muutakin tarvitaan.

Lokakuun 8. päivä koivistolaisten paikallisten yhdistysten, seurojen ja toimikuntien edustajat kokoontuvat Porvooseen pohtimaan yhteistoimintoja ja tulevaisuutta. Esille tulevat varmasti seuran jäsenmäärän kasvattamiseen tähtäävät toimenpiteet, Koiviston Viestin kehittäminen, matkailu Karjalan kunnille ja ehkäpä joitakin aivan uusiakin toimintaideoita. Näin ainakin itse toivon. Tuleehan seuran toiminnan lähteenä jäsenistönsä toivomuksista ja odotuksista. Mikäpä on parempi tapa pysyä ajan tasalla, kun silloin tällöin kuuntelemalla kentän odotuksia myös järjestäytyneesti. Siihen tulossa oleva tapaaminen tarjoaa erinomaiset mahdollisuudet. Toivonkin, että edustajat jo etukäteen pohtivat toimenpiteitä ja tavoitteita, joilla Koivisto-Seura voi parhaiten vastata kentän odotuksiin.

Kuten vuosikokouksessakin todettiin, on seuran jäsenmäärä luonnollisen poistuman kautta alenevalla trendillä. Näin ei tarvitse olla, sillä koivistolaista jälkipolvea on runsaasti. Jo sillä, että jokainen nykyjäsen toisi seuraamme mukaan vain yhden uuden jäsenen, tuplaantuisi jäsenmäärä kerralla ja toimintaedellytykset moninkertaistuisivat. Tunnettua kuitenkin on, ettei kannettu vesi kaivossa pysy. Tarvitaan motivaatiota ja halua kuulua koivistolaiseen yhteisöön. Tässä työssä voimmekin jokainen tehdä oman osuutemme siirtämällä koivistolaisperinnettä omille jälkipolvillemme. Ei tarvitse olla synnynnäinen koivistolainen ollakseen mukana seuran toiminnassa. Juuret riittävät. Kun ajatus koivistolaisuudesta on omaksuttu, mukaantulo ei olekaan enää mikään ongelma.

Thaimassa 12.9.2011

Jiivee

**Suomen
Koivisto-Seura r.y.**
Perustettu 1948

Toimii koivistolaisten yhdysseiteinä
- järjestää kotiseututilaisuuksi
- harjoittaa julkaisutoimintaa
- suorittaa kotiseutukulttuuriin liitty-
vää kokoamista ja tallentamista.

www.koivistolaiset.net

Puheenjohtaja, Juha-Veikko Kurki
Koivistontie 2 C, 02140 Espoo
puh. 09-541 6751, 0400-601 838

Varapuheenjohtaja, Tuula Koppinen
Rauhalanpuisto 10 B 36, 02230 Espoo
puh. 050-516 5651

Sihteeri, Virpi Huhtanen, Ahtaanmäki 1A2,
02280 Espoo. puh. 0440-501 806

virpi.huhtanen@kolumbus.fi
varalla Risto Kaukiainen, Helsinki

Taloudenh. Karjalan Tilikeskus/Patrikainen
Ratakatu 47, 53100 Lranta p. 05-5448850

Perinnetoimikunta, Jorma Simola pj.
Proomukatu 6 A 14, 15140 Lahti
puh. 040-564 9341

Taidetoimikunta, Leena Airaksinen pj
Metsäpirtintie 10 A 1, 02130 Espoo
puh. 050-548 1601

Senioritoimikunta, Helge Teikari pj
07190 Halkia
puh. 019-664 8112

Hallituksen muut jäsenet:
Raimo Kyytsönen, Mäntsälä
varalla Hannu Veijalainen, Lahti

Eero Ahtikari, Piikkiö. 050-525 5174
varalla Airi Saarinen, Turku

Seppo Mäkinen, Kouvola. 040-506 0430

varalla Martti Karvonen, Kausala
Esko Kaukiainen, Tuusula. 0400-800 752

varalla Pertti Hämäläinen, Espoo

Riitta Nurmi, Porvoo. 041-455 8885

varalla Marja-Leena Montonen, Porvoo

Hanna Silfver, Piispanristi. 02-243 2940

varalla Tuula Agge, Parainen

Tuula Raukola, Kotka. 044-522 8098

varalla Mirja Haapanen, Hamina

Koivisto-säätiö:

Hallituksen pj. Sirpa Taskinen

puh. 040-5811 642

Säätiön asiamies Pertti Hoikkala

Vanha Veckjärventie 11, 06150 Porvoo

puh. 040-583 5397

koivisto-saatio@kolumbus.fi

Kesäretki Koivistolle

Teksti: Esko Porala

Kuvat: Esko Porala, Markku Yläräkkö

Heinäkuun 2011 lopun helteisenä kesäpäivänä teimme noin kolmenkymmenen matkalaisen kanssa päivän kesäretken Koivistolle. Edellisestä vierailustani on kulunut melkein vuosi ja nyt Hoikkalan kylässä oli näkyvissä selviä kehityksen merkkejä.

Rajamuodollisuuksien jälkeen ensimmäinen pysähdys on perinteisesti Viipurin torilla. Linja-auton saapuminen torille huomataan heti paikallisten pienkauppiaiden taholla ja ennen oven avaamista he parveilevat jo auton ovelta.

Myyntissä on karttoja, tupakkaa, viagraa ja jopa teleskoopipivarrellinen karttakeppi johon on kiinnitetty magneetti. Myyjä esittelee ylpeänä keksintöä pudottamalla pienen kiintoavaimen maahan ja nostaa sen magneetin avulla ylös. Torilla on muutama torikoju, jossa mummot myyvät luutia, pärekoreja, neuleita ja matkamuuistoja.

Karvahattuostoksilla kauppahallissa

Toritarjontaan tutustumisen jälkeen siirryimme kauppahalliin, jonka ensimmäisissä myyntikojuissa karamellikauppiat houkuttelevat maistelemaan tuotteitaan. No, pakkohan se oli maistaa ja hyväihän ne olivatkin, mutta kauppoja ei kuitenkaan syntynyt.

Viime talven kovilla pakkasil-la karvahatun tarpeellisuus nousi esille ja niinpä ennen matkaa päätimme hankkia kauppahallista kunnon karvahatut tulevia talvipakkasia varten. Karvahattukauppias löytyi entisestä paikastaan ja enoni oli jo siellä hieromassa kauppoja, mutta kovasta hinnan tinkimisestä huolimatta kauppoja ei tahtonut syntyä. Myyjä totesi meidänkin olevan kiinnostuneita hatuista ja löysi tästä tilanteesta uuden myyntivaltin toteamalla esittelyssä olleen hatun olevan mallinsa viimeinen. No eihän enoni voinut tämän jälkeen muuta, kuin ostaa sen. Muutama miesten malli oli vielä valikossa ja usean sovituksen ja kovan hintaneuvottelun jälkeen yhteisymmärrys kauppiaan kanssa syntyi. Hattu ja raha vaihtoivat omistajaa ja niin minullakin oli kotiin viemisenä kanikarvainen karvahattu. Vähän koomiseltahan se tuntui karvahatun osto heinäkuun helteellä.

Kesätapahtuma kirkkopuistossa

Matka jatkui Koivistolle, jossa ryhmä hieman hajaantui. Osa jatkoi linja-autolla matkaa Tervahartialaan, osa lähti katsomaan koti-

talojaan ja meidän pieni ryhmä suuntasi kävelen torin kautta kirkolle. Suureksi ihmytykseksemme kirkon puistossa oli menossa jonkin sortin kesätapahtuma. Sinne oli pystytetty runsaasti myyntikojuja, joista myytiin paikallisia ruokia, kuten makkaroitu, kurkkuja, leivonnaisia, hunajaa jne. Myös vaatteiden ja erilaisen rihkaman myynti oli hyvin edustettuna. Kaiken taustalla pauhasi musiikki nostattamassa tunnelmaa. Tapah-

Karvahattuostoksilla kauppahallissa. Karvahatut on ostettu.

Kotitaloa katsomassa. Ilmastilaiset kotitalon portilla.

tuma aiheutti keskuudessamme suurta mielipahaa, miten saate-taankin häväistä kirkon alue täl-laisilla karnevaaleilla. Kirkko oli kuitenkin entisellään ja museoon oli edelleen vapaa pääsy. Osassa kirkkoa tehtiin remonttia ja hommeen haju oli melkoinen myös ulko-oven lähistöllä.

Evästauko Kurkelassa

Parin tunnin pysähdysten jälkeen matka jatkui Kurkelaan, jossa pidettiin evästauko. TT-matkojen linja-autonkuljettaja kaivoi auton uumenista pallogrillin, jonka hiil-loksella eväsmakkarat paistettiin ja piirakat lämmitettiin. Evästauon kruunasi vielä autoemännän keit-tämät kunnon autokahvit. Tauon lopuksi sovittiin seuraava kokoon-tumispaikka ja aika, jonka jälkeen ryhmä taas hajaantui useaan pie-neen ryhmään.

Kotitaloa katsomassa

Ilmastilaiset suuntasivat Hoikkalan kylään katsomaan vanhaa "kotitaloaan" mukanaan tuliaiset, jotka oli hankittu jo kotoa. Mat-

kan aikana arvuuteltiin useasti, että onkohan talonväki paikalla, koska edellisellä matkalla oli selvinnyt heidän asuvan vakinaisesti Pietarissa ja pitävän taloa kesä-asuntonaan.

Torilla on muutama torikoju, jossa mummot myyvät luutia, pärekoreja, neuleita ja matkamuuistoja.

Portille saavuttaessa totesimme pettymykseksemme talon pihan autioksi ja portinkin olevan lukossa. Pienen neuvonpidon jälkeen päätimme pudottaa tuliaiset pihal-

Kesätapahtuma kirkkopuistossa.

le portinpielessä olevan pensaan suojaan, ehkäpä ne siellä säilyisivät ja talonväki löytäisi tuliaiset seuraavalla käynnillä. Mukaan liitettiin pieni paikalliskielinen saatekirjelmä, että tietävät mistä tuliaiset ovat peräisin. Toivottavasti kukaan ei varastanut niitä. Edellisen matkan jälkeen pihapiiriä oli selvästi siistitty, mutta muuten kaikki oli ennallaan.

Uimarannalla

Suomalaisuuteen on aina liittynyt rannat, laiturit ja ajan viettäminen veden äärellä. Tästä syystä matkan suunnitteluvaiheessa kiehtovaksi tutustumiskohteeksi nousi vierailu entisillä uimapaikoille. Nämä rannat ovat vilhdelleet aina kaikissa karjalakeskusteluissa ja muistan hyvin äitinikin kertomukset, miten peltoa pitkin juostiin rantaan uimaan. Ranta ja meri liittyivät muutenkin kaikkeen elämiseen.

Mutta kaikki on muuttunut niistä ajoista. Pelkästään rantaan pääsy aiheutti suurta päänvaivaa, koska kaikki pellot ovat lepikkoa ja samoin entiset kärrytiet

päättivät yllättäen tai olivat kadonneet kokonaan. Muutaman polun kokeilun jälkeen eräs tie jatkui melkein rantaan saakka ja niin lähdemme seuraamaan sitä. Tien loppupäässä oli yhden uudisrakennuksen työmaaparakki ja kolme työmiestä työnsä ääressä. Kansainvälisellä merkkikielellä kysyimme uimarantaa. (teemme uimaliikkeitä ja levitämme kädet ihmettelyn merkiksi, että missä) Asia ymmärrettiin ja yksi miehistä näytti, että polkua alas ja koukkaus oikealle. Ohjeiden mukaan saavuimme pienelle uimapaikalle, joka myöhemmin selviää "Tölkönrannaksi". Hiekkarannalla kaislikossa oli pieni aukko mereen ja siitä pääsi myös uimaan. Kuten meilläkin, kaislikko on täälläkin vallannut rannat täysin ja varmaan parikymmentä metriä leveä kaislikkokaistale peittää koko rannan.

Naiset halusivat uimaan ja mukana olevien miehen annetaan ymmärtää olevan liikaa ja heidän poistuttuaan pari naista uskaltautui verestämään lapsuutensa uimamuistoja.

Höyryävä rakennusmies

Rannalta takaisin tielle oli parempi hiekkapolku, jota kulki aikaisemmin mainitun uudisrakennuksen toista rajaa pitkin. (tontilla oli valettuna kaksi talon sokkeliä). Olimme päässeet hiekkapolkua pitkin melkein tienristeykseen asti, kun eräs rakennusmies tuli höyryten sitä toista tietä pitkin kovan pulinan kanssa. Kädessään hänellä oli akkuväänin ja iso rakennuslevyn pala, jonka hän kiinnitti tien ja polun risteyksessä olevaan tolppaan. Siinä oli iso paikallisin kirjaimin tehty teksti ja suuri nuoli alla, joka osoitti tielle jota pitkin olimme menneet rantaa. Ilmeisesti siinä oli opastus rannalle, ettei kukaan käytä heidän tekemää hiekkapolkua. Me puolestamme jätimme pulinat ja kyltit omaan arvoonsa ja jatkoimme matkaamme.

Pohdimme jälkepäin näkemäämme ja eroavaisuutta meihin suomalaisiin, koska ei siellä ollut rannoilla laituraita, veneitä, eikä myöskään ihmisiä. Mehän hakeudumme aina veden ääreen ja tahtoimme rakentaa laiturin ja mökin vaikka jokaiselle rannalle.

Kylä kehittyi

Edellisestä vierailustani on kulunut vuosi ja nyt Hoikkalan kylässä oli näkyvissä selviä kehityksen merkkejä. Kylään oli pystytetty ainekin neljään kohtaan parin metrin korkuisia ruskeita aaltopeltiaitoja, jotka ympäröivät koko tonttialueen. Yhden tontin alueella aidalle oli valettu jopa muutaman sadan metrin matkalle kunnan betoninen sokkeli. Sille tontille ei ulkopuolisen katseet pääse paljon häiritsemään. Myös rakentamiseen liittyviä ajoneuvoja oli liikkeellä.

Muuten kylä vaikutti entiseltään ja kylätiellä autoliikennekin oli nyt aika vilkasta, jokunen lapsikin juoksenteli ohitsemme. Onnistuneelta matkalta saatiin taas hyviä muistoja, paljon arvuuttelua ja pohdintaa: Mitä jos...

Sjunbyn Linnassa

Evakkokansaa tapaamassa

Moneen kertaan Koivisto-juhlille länteen Turun seuduille päin ajeltaessa on tehnyt mieli poiketa katsomaan Porkkalaa, jonka 7252 asukasta joutui, karjalaisten tavoin äkkiä, 10 päivän varotusajalla, jättämään kotinsa, lähtemään evakkoon.

Hävityn sodan seurauksena Suomi joutui syyskuussa 1944 alueennetysten lisäksi vuokraamaan 19 kilometrin päässä pääkaupungista sijaitsevalta Porkkalanniemeltä noin 1000 neliökilometrin alueen 50 vuoden ajaksi Neuvostoliiton sotilastukikohdaksi. Matkan Turusta junalla Helsinkiin joutui aluksi tekemään kiertoteitse. Kolme vuotta myöhemmin saatiin kuitenkin neuvoteltua sopimus, jonka mukaan vuokra-alueen läpi avattiin henkilöliikenteelle Kauklahden ja Tähtelän asemien välisellä rataosuudella "maailman pisin tunneli", Porkkalan tunneli. Suomi maksoi jokaisesta alueen läpi kulkeneesta junasta 50 Yhdysvaltain dollaria.

Koulun päätyttyä Hakkalassa Särkisalossa keväällä 1948 matkasimme me koulukkaat vanhimman veljen opastamina Perniön asemalle ja nousimme junaan päämääränämme uusi rakenteilla oleva koti Porvoossa. Tähtelään tultua juna pysähtyi joksikin aikaa, ja suomalainen höyryveturi vaihdettiin CCCP-kirjaimin ja punatähdin koristeltuun veturiin, ikkunat peitettiin luukuin ja sisälle vaunuihin astuivat aseistetut neuvostosotilaat. Eräissä televisiossa esitetyssä dokumentissa muuan neuvostoupseeri kertoi, kuinka junassa vallitsi iloinen tunnelma: kaikki hymyilivät ja kuuntelivat, kun joku neuvostosotilas lauloi ja soitteli balalaikaansa. Minä en sellaista kyllä muista; päinvastoin, aseistetut vartijat seisoivat tuiman näköisinä ovilla, minnekään ei saanut poistua paikaltaan, eikä kukaan edes yrittänyt hymyillä. Vasta Kauklahdessa mieleen palasi samanlainen helpotuksen tunne kuin vielä nykyisinkin kotiseu-

tumatkalainen kokee rajaan yli takaisin Suomeen palatessaan.

Presidentinvaalien alla tammiukuussa 1956 Neuvostoliitto kuitenkin palautti "suojasään" alettua ylläpitokustannuksiltaan kalliiksi käyneen ja uudenaikaisen aseiden tarpeettomaksi tehneen laivastotukikohdan takaisin Suomelle. Alueella oli asunut enimmillään n. 10.000 siviiliä ja n. 20.000 sotilashenkilöä.

Pistäytyminen Porkkalaan toteutui omalta kohdaltani vasta kuluvaan kuun puolivälissä, kun Porvoon seudun Koivistolaisten 32 hengen ryhmä teki mieliinpainuvan päiväretken Siuntioon ja Lohjalle. TT-matkojen uudenutukaisen bussin puikoissa sompaili taidolla ja turvallisesti Tapio Teikari. Useat oppaat ker-

mukulakivitiestä on osa säilytetty myös jälkipolville nähtävyytenä.

Sjunbyn Linnassa, Siuntion aateliskartanossa, jonka historia ulottuu aina 1400-luvulle asti ja joka (lukuun ottamatta neuvostotukikohdan aikaa) on viimeiset 300 vuotta ollut Adlercreutz-suvun hallinnassa, ovat varemmin hallinneet esim. Hästeskon ja Tottin suvut. Kartanon tunnetuin omistaja oli Eerik IV:n ja Katariina Maununtyttären tytär Sigrid Vaasa. Suomen sodan sankarin, porvoollainen kenraali C. J. Adlercreutzin suku oli myös lähtöisin Lohjalta. Hänen poikansa Fredrik, joka Kiialan lisäksi omisti Gammelbackan, kohosi Etelä-Amerikan vallankumouksellisten johtajan Simon Bolivarin lähimmäksi mieheksi. Nykyisin kartano on yksityiskäytössä.

Kartanon sivurakennuksen seinällä on muistona miehitysaikalta kaksiosainen haalistunut teksti neuvostosotilaan velvoitteista ja sen päädyssä ote vappupuheesta.

lin lattiaan oli kartanon toimiessa miehitysjoukkojen komentokeskuksena tehty reikiä, ja huone oli toiminut siis mukavuuksilaitoksena.

Kartanon toisessa sivurakennuksessa nautitun aterian jälkeen oli aika jatkaa matkaa puusilta pitkin yli viereisen kosken ja käydä tutustumassa vielä jäljellä olevaan bunkkeriin. Ovat varmaan alueen puolustajat olleet peloissaan, koska olivat pelastautumista varten rakentaneet teräksestä ja betonista yli 40 jyrkää bunkkeria. Lähtiessään ne oli kylläkin räjäytetty, mutta ei aina siinä oltu täysin onnistuttu.

Igor-museossa Degerbyssä oli paljon nähtävää juuri Porkkalan tunnelin ajoilta. Oppaan kera vertailtiin karjalaisevakkokojen ja Porkkalan evakoiden kohtaloiden samanlaisuuksia ja eroavuuksia. Todettiin, että puheet siitä, että neuvostojoukot jättivät alueen aivan samanlaisena kuin olivat sen 1944 vastaanottaneetkin, eivät evakosta koteihinsa palanneiden

Suomi maksoi jokaisesta alueen läpi kulkeneesta junasta 50 Yhdysvaltain dollaria.

Kivisen kaksikerroksisen Linnan sisäänkäynnin yllä on suvun vaakuna kohokuvana. Sisällä eteisaulassa on seinillä lisää aatelisvaakunoita ja muotokuvia. Kiviset portaat johtavat alas kellaritiloihin, johon on raivattu tilat muun muassa kartanon lämpökeskukselle ja viinikellarille. Toiset jyrkät portaat johtivat suuriin komeasti kalustettuihin saleihin muotokuvineen, istuimineen ja kattokruunuineen. Opas kertoi, että ison sa-

mielestä pidä paikkaansa, sikäli kuin entisistä kodeista oli mitään jäljelläkään.

Siuntion ja Degerbystä matkaa jatkettiin Lohjalle, jossa odotti jännittävä käynti syvällä maan uumenissa edelleen toiminnassa olevassa kalkkikaivoksessa. Mutta se onkin sitten jo toinen tarina, niin kuin joku on joskus osuvasti sanonut.

Teikarien sukumatka Vatnuoriin 9.-10.7.2011

Matkaohjelma kuului seuraavasti:

Lauantaina 9.7.

Bussi lähtee Halkiasta klo 7.00 ja Helsingin turistipysäkiltä klo 8.00. Matkalla nautimme aamupalaa hotelli Leikarissa Kotkassa. Viipuriin saavumme puolen päivän aikoihin. Majoitumme hotelli Drusbaan. Tutustumme n. 1,5 tunnin kiertoajelulla Viipuriin, jonka jälkeen on mahdollisuus käydä ostoksilla, tutustua Viipurin linnaan tai Pyöreän tornin tunnelmaan. Illallinen nautitaan hotellilla.

Sunnuntaina 10.7.

Lahdemme aamupalan jälkeen kohti Koivistoa ja Vatnuoria. Mannolassa vaihdamme paikallisiin menopeleihin. Tutustumme suvun kotikylään ja sukutalon raunioihin. Nautimme kenttäruokailun. Vietettyämme päivän

gin pölyistä kohti Viipuria. Meitä matkustajia oli kaiken kaikkiaan 18 henkilöä; sisareni Jaana Teikari ja Kimmo Hiltunen, Helge ja Taimi Teikari, Tapani ja Tanja, lapset Niko ja Veera, Leena Norres ja tyttäret Fanny ja Iida, Ari Lahtinen ja tytär Ella-Mari, Tanja Lahtinen (Hilkka Lahtisen pojan Sakari Lahtisen tytär) ja perheeni Jouni ja lapset Veera ja Juuso. Matkan aikana Helge yllätti meidät iloisesti tarjoamalla ihania mansikoita, joita oli poiminut aamuvarhaisella kotipellollaan. Nautimme runsaan mannaeraamiaisen hotelli Leikarissa, Kotkassa.

Rajamuodollisuuksien jälkeen jännitys tiheni, sillä emme niin usein olleet Viipuriin matkanneet. Varsinkaan lapseni Veera ja Juuso eivät ole olleet koskaan siellä päin. Saavuimme Viipuriin ja heti menimme torille. Saimme tehdä ostoksia kauppahallissa ja lähellä olevissa kaupoissa. Kauppahall-

Juuso ja Veera Aalto rannalla Vatnuorin osuuskaupan laiturin kohdalla

kylässä meren syleilyssä lähdemme illansuussa kotimatkalle.

Olin jo jonkin aikaan halunnut näyttää perheelleni mistä pappa, isäni Matti Teikari, oli kotoisin. Hyvä tilaisuus koitti, kun tuli tieto, että tällainen reissu järjestetään sukumatkana. Vihdoin koitti lauantaiamu, jota on odotettu pitkään ja hartaasti. Serkkuni Tapani Teikarin bussi tuli Helsingin turistipysäkille, jonne olimme saapuneet hyvissä ajoin taksilla. Iloisten tervehdysten jälkeen kaarsimme matkaan pois Helsin-

ta tarttui mukaan puoli tusinaa kahvikuppeja Pornaisten mökille. Edulliset muotisandaalit myös löytyivät Veeran jalkoihin. Kävimme pyöreässä tornissa kostuttamassa suutamme, sillä päivä oli tosi aurinkoinen ja lämmin. Kiertelimme bussilla ympäri kaupunkia Tapsan toimiessa oppaana. Tieto kohahdutti, että osa hautausmaasta oli jätetty tien alle lähellä linnaa. Viipurin linnaa korjattiin, osa tornista oli huputettuna. Näimme Viipurin vanhimman rakennuksen, joka oli ilmeisesti jo 1200-luvulta

Helge Teikari kotitalonsa raunioilla muistelemassa

Tulen sytytystä makkaranpaistoa varten, vasemmalta Niku ja Tapani Teikari ja Kimmo Hiltunen

Alarivissä vasemmalla Veera ja Juuso Aalto, ylärivissä Jouni ja Tiina Aalto Vatnuorin osuuskaupan rappusilla

peräisin, ainakin vanhimmat osat. Tyttökoulukin nähtiin. Siirryimme hotelli Drusbaan ja saimme huoneemme. Ilta oli vapaata aikaa.

Sunnuntaiaamuna noustiin ajoissa aamiaiselle huonosti nukutun yön jälkeen. Odotus nähdä papan kotipaikka oli niin valtava, että se vaikutti yöuneeni. Niinpä aamupalan jälkeen kaarsimme kohti Koivistoa auringon paistessa. Tänäänkin oli siis tulossa hieno, lämmin päivä. Sääennusteet olivat vähän luvanneet ukkosta tälle päivälle. Silmät kovana katsottiin joka mutka ja rakennus, ei paljon puhuttu. Tie kapeni ja meni paikoittain kovin kuoppaiseksi loppua kohti. Saavuimme Koiviston kirkon eteen. Tapasimme venäläisen oppaamme ja paikallinen bussi oli jo odottamassa meitä. Sellainen bussi, jossa oli korkeat maavarat. Menimme Koiviston torille, kun Tapsa kävi viemässä bussinsa vartioituun parkkipaikkaan. Torilla oli muuten varsin laadukkaat ja runsaat valikoimat vihanneksia ja hedelmiä. Jopa tuoretta ananastakin oli tarjolla! Paikallinen kauppa oli ilmastoitu ja tuoretavarat oli asianmukaisesti lasivitriinissä ja kylmässä.

Lähdimme lopulta matkaan kohti Vatnuoria. Tie kapeni vielä entuudestaan. Tien vasemmalla puolella pilkkotti ihana meri ja pitkät hiekkaiset uimarannat olivat täynnä lomalaisia. Matkan varrella oli myös paljon omakotirakennuksia, osa uusiakin ja todella upeita lokaaleja, joita ympäröi tukevat aidat. Kun rakennukset loppuivat, tie kävi tosi kuoppaiseksi ja huonoksi. Istuimme bussissa ja keikuimme kovasti. Taimikin pysyi takapenkillä ihmeen hyvin! Helge

Jaana Teikari kiikaroi, Kimmo Hiltunen ja Helge Teikari tarjoilevat samppanjaa

kertoi Vatnuorin elämästä mitä hän muisti omasta lapsuudestaan ja oli kuullut vanhemmiltaan Arvolta ja Amalialta. Bussi pysähtyi. Olimme menneet väärästä risteyksestä ja piti palata takaisin vähän matkaa. Siinä olikin tekemistä, kun tie oli niin kapea. Tapsa hyppäsi ulos viittilöimään ja bussikuski sai kuin saikin auton käännettyä nokkaa kohti uusia seikkailuja. Vielä keikuimme kovasti bussissa ja taas pysähdyttiin. Kohteessa oli metsästyksmäjana käytössä oleva rakennus. Meille kerrottiin, että loppumatka pitää kävellä.

Edellisenä päivänä oli ollut kova ukonilma ja kaatosade. Vettä oli tullut todella paljon, että tiellä oli isoja vesilammikoita. Ja ilma oli sakeana kaikenlaisia itikoita ja herhiläisiä. Kyllä nyt oli offit kovaa tavaraa! Loppumatkaa oli pari kilometriä ja porukka lähti vauhdikkaasti taivaltaamaan kohti sukutaloa, sen mitä siitä oli jäljellä. Perille päästyämme haukoimme henkeä! Kyllä oli kaunis hiekkaranta ja avaraa. Monenlaista kukkaa kukki. Helge meni heti istumaan kotitalonsa perustuksille ja esitteli paikkaa meille. Talo oli ollut yksikerroksinen, jossa oli huone, tupa ja porstua. Pihalla oli ollut saunarakennus ja liiteri. Takapihalta lähti pellot. Osuuskauppa oli ollut vieressä ja suoraan edestä oli lähtenyt laiturimerelle. Takapihalla oli vielä jäljellä maakellari, jota osuuskauppa oli käyttänyt kylmätilana. Nämä kaikki kuviteltiin mielessämme. Kaikki oli purettu rakennustarpeiksi muualle.

Malttamattomimmat menivät uimaan merelle, sillä päivä oli tosi lämmin. Kotitalon edessä rannalle päin oli petäjä, joka antoi meille mukavasti varjoa. Leirydyimme varjopuolelle, jossa oli sopivasti kiviä istumista varten. Nyt tuli yllätys numero kaksi. Helgellä oli mukana samppanjaa! Sitä siemailtiin ja kuunneltiin Helgen tarinoita menneestä. Miehet kävivät virittämässä nuotiota makkaroita varten. Lounaaksi nautimme grillimakkaroita ja voileipiä. Kylläpä oli herkullista! Kerättiin tuliaisiksi keltaista maksaruohoa ja vaaleanpunaista ketoneilikkaa. Haikein mielin lähdimme kävelemään kohti bussia kotimatalle. Yllätykseksemme kurvasimme Makslahteen, äitini Raija Teikarin, os. Montonen, kotikylälle. Olin nähnyt valokuvan äidin sinikirjavasta kotitalosta, joka oli ollut olemassa ainakin 1990-luvulla. Katsoin hyvin tarkkaan ohikiitäviä taloja, jospa tunnistaisin kyseisen rakennuksen. Pientä petymystä hiipi mieleen, kun en tunnistanut taloa. Se jäi arvoitukseksi onko talo edelleen olemassa.

Reissu oli kaikin puolin onnistunut, mieliala oli korkealla ja kaikilla näytti olevan hauskaa. Oli kiva nähdä, että kolme sukupolvea nautti yhdessä matkasta. Kiitos kuuluu työryhmälle, johon kuuluivat Helge, Yrjö Teikari, Ari, Jaana, Leena ja Tapsa. Ja kiitos myös omalle tulkillemme Tanjalle venäjänkielen taitoineen.

Laatinut: Tiina Aalto, o.s. Teikari

Linja-autolla Vatnuori-seuran retkellä Viipurissa ja Vatnuorissa

Kävimme 23-24.7.2011 linja-autolla Vatnuori-seuran retkellä Viipurissa ja Vatnuorissa. Eräs retkellä mukana ollut mies pyysi serkkuani kirjottamaan kokemuksistaan Koiviston viestiin, mutta hän on vielä liian nuori, joten minä ryhdyin urakkaan hänen puolestaan. Olen 19 v. viime kevään ylioppilas Taavetista ja olin ensimmäistä kertaa Venäjällä.

T: Taija Enwald

Keväällä mummoni alkoi kysellä olisiko minulla innostusta lähteä viikonloppureissulle Viipuriin ja Koiviston Vatnuoriin, josta isomummoni on kotoisin. Hiukan arkaillen vastasin myöntävästi hänen ehdotukseensa, enkä ole katunut hetkeäkään, sillä viikonlopusta tuli yksi kesäni muistettavimmista kokemuksista. Minulla oli hieman ennakkoluuloja Venäjää kohtaan, mutta pahimmat niistä karisivat matkan aikana.

Lähdimme matkaan 23. heinäkuuta Haminasta. Sieltä matka jatkui kohti Vaalimaan rajaa, jossa sain kokea tullimuodollisuudet ensimmäistä kertaa. Jouduimme odottamaan paahteisessa odotustilassa henkilökunnan saapumista. Vihdoin jono alkoi kulkea ja sain ensimmäisen leimani upouuteen passiini. Minulle oli kerrottu Venäjän roskaisista tienvarsista, mutta en nähnyt missään roskan roskaa. Viipuriin saavuttuamme menimme käymään kauppahallissa. Petyin hieman, kun siellä ei ollutkaan äitini kovasti mainostamia sianpäitä, mutta onneksi paljon muuta mielenkiintoista. Kauppahallissa olisi mieluummin kierrellyt pidempäänkin, mutta se ei olisi ehkä ollut lompa-

kolle kovin suotuisaa, koska tuosassa ajassa mukaan tarttui puolitusinaa kristallilaseja. Sen jälkeen meillä oli Viipurin keskustan kiertoajelu, jossa saimme kuulla kaupungin kiehtovaa historiaa.

Rankan päivän jälkeen pääsimme majoittumaan hotelliimme, joka yleisessä siisteydessään olisi voinut olla jostain Euroopan maasta. Ruokailimme hotellin ravintolassa ja pienestä kielimuurista huolimatta sain tilattua itselleni viinilasillisen. Illalla korkkasimme kuohuvat hotellin terassilla ja nautimme satama-altaan maisemasta, joka oli kuin suoraan Välimereltä.

Seuraavana päivänä pakkasimme laukkumme ja lähdimme kohti varsinaista päämääräämme Koiviston Vatnuoria. Tutun ja turvallisen linja-automme ikkunasta katselimme henkeäsalpaavan kauniita hiekkarantoja, jotka olivat lähes yhtä pitkiä ja valkoisia kuin Miamin rannat. Piipahdimme myös Koiviston kirkon pihalla, jossa oli muutama torikauppias. Hetken matkaa jatkettuamme meidän piti vaihtaa linja-autoa paikalliseen, pieneen ja erittäin rähjäisen näköiseen bussiin. Tämä bussimatka olikin todella höykytystä ja pelkäsinkin josta mutkassa milloin se kaatuu. Huonokuntoisimman tieosuu-

den kävelimme ja bussi jatkoi matkaansa mukanaan seurueen vanhimmat henkilöt.

Kuoppainen tie oli täynnä vesilätäkkeitä ja kiviä, minkä vuoksi kauhistelimme sitä, miten bussi pääsee niiden yli. Hyvin se pääsikin, kunnes juuttui viimeiseen kiveen. Me jatkoimme matkaa kohti Vatnuorin hiekkarantoja kuljettajan jäädessä pelastamaan linja-autoa. Kävin kävelemässä isomummoni talon kivijalalla ja ihastelin huikeaa maisemaa. Nyt ymmärrän täysin isomummoani, joka oli joskus tokaissut miten oma kotijärvi on vain ”tämönen ropakko”, jos on lapsuutensa viettänyt tuollaisen meren äärellä. Rantaa pitkin kävellessä tuli hiukan ahdistunut olo, kun aloin miettiä kodistaan lähteneiden ihmisten pelkoa. Jos asiat olisivat menneet toisin, saisimme vieläkin katsella tuota maisemaa.

Ihastelimme maisemaa jonkin aikaa, kunnes nälkä alkoi painaa ja nautimme todellisen kenttälounaan. Makkaratikkuna käytimme puukepistä taiteltuja pihtejä ja leiville levitimme voin puukolla. Juuttunut linja-autokin saatiin pois venäläisen maasturin avustuksella. Matkaa voi hyvillä mielin kutsua elämysmatkaksi. Oli todella hienoa nähdä, mistä sukuni juuret ovat kotoisin.

Onnitteluit' ja muistamissii'

MAIJA OJALA
ylioppilaaksi Vantaan
Vaskivuoren lukiosta.

Isoäiti Helmi Eskola
o.s. Rantalainen
Koiviston Vatnuori.

Keväällä 2011 Ylioppilaaksi
Turun Puolalanmäen
lukoista STEFÁN MIKAEL
TÓMASSAON.

Äidin isä Matti Ketonen on
kotoisin Koiviston Piisaaren
Alvatin kylästä.

Lääketieteen lisensiaatti
PETTERI HOVI on väitellyt
tohtoriksi Helsingin yliopis-
tossa 17.6.2011 aiheenaan
'Ennenaikainen syntymä
ja pitkäaikaissairauksien
riskitekijät. Pikkukeskosten
terveys aikuisiässä -tutki-
mus'.

Väittelijän isovanhemmat
Aleksanteri Hovi ja Jenny
o.s. Rusi olivat kotoisin
Vatnuorista."

Ylioppilaaksi valmistunut
JERE JOHANNES LUOSTARI
Hyrylän lukiosta.

Isoäiti Riitta Luostari
Koiviston Kurkelasta

Tääl' tapahtuu

Tervetuloa syksyn toimintaan mukaan

Lokakuun kajuuttailta 11.10. klo 17.00.

Yhdistyksemme 50-vuotisjuhlat
Lauantaina 22.10.2011 pidetään yhdistyksemme 50-vuotisjuhlat
klo 16.00 onnittelut ja vastaanotto, klo 17.00 iltamat. Turun
Karjalaisten talon yläsalissa.
Sitovat ilmoittautumiset Eero Ahtikari puh. 0505255174

Turun ja ympäristön Koivistolaiset

Vakka-Suomen kansalaisopiston

Karjalaisessa perinnepiirissä puhutaan ja huastetaan Karjalaan ja
karjalaisuuteen liittyvistä aiheista sekä katsellaan kuvia ja filmejä.
Piirin vetäjänä on viime vuotiseen tapaan FM Päivi Mikola ja se on
avoin kaikille kiinnostuneille.

Syksyllä kokoontumisia on viisi: 20.9., 4.10., 18.10., 1.11. ja
22.11, paikkana on Pohitullin koulu (Pohjoistullitie 3) Uudessa-
kaupungissa, kellonaika 14.00-15.45. Kevään kokoontumispäivät
ovat: 10.1., 24.1., 7.2., 6.3., 3.4. ja 17.4. Piirin kokoontumisista
ei peritä kurssimaksua.

Terveisin
Anna-Maija Lagerström
suunnittelija-koordinaattori
Vakka-Suomen kansalaisopisto
p. 02 8451 5299, 044 585 3103
www.vakkaopisto.fi

Myöhästyneet kiitokseni

Myöhästyneet kiitokseni saamastani Suomen Koivisto-seuran hopea-
mitalista. Oli yllätys minulle.

Ja kiitokset myös Villasen sukuseuralle saamastani kortista Lahden
juhlista.

Olin estynyt sairauteni takia mukanaolosta.

Sydänlämpimin terveisin
Irja Virtanen os. Villanen Härkälän kylästä.

Tuli täs syksyyl mieleen ett!

Tehtiiks teillä tattiröttii? Entä marjarirrii? Mite työ ne teitte?

Maili Salokannel

*Muistathan että Viesti on luettavissa
myös netissä.*

www.koivistolaiset.net

Tilausajot ja Ryhmämatkat
14-48 paikkaisilla autoilla
TT MATKAT OY
Tapani Teikari
Pornainen
040-8291824
ttmatkat@pp.inet.fi
www.ttmatkat.com

Koivistolaisten Kirkkopyhä Särkisalossa su 18.9.2011

Messu Särkisaloon kirkossa klo 10.00

Messun jälkeen kukkien lasku Karjalaan jääneiden vainajien
muistomerkillä.
Kirkkokahvit
Koivistolaisten ohjelmaa

Tervetuloa!
Salon Seurakunta,
Perniön ja ympäristön Koivistokerho

Koivisto-Säätiö jakaa avustuksia ja stipendejä

Niitä ovat oikeutettuja hakemaan henkilöt, jotka asuivat v 1939 tai
v. 1944 Koiviston kunnassa tai Koiviston kauppalassa ja heidän
jälkeläisensä. Hakemukset on toimitettava lokakuun 31. päivään
mennessä osoitteella: Koivisto-Säätiö, c/o Pertti Hoikkala Vanha
Veckjärventie 11, 06150 Porvoo.

Avustuksia ja stipendejä voidaan myöntää erilaisiin tarkoituksiin,
jotka koskevat Koivistoa, koivistolaisuutta, Koiviston historiaa,
Koivistoa koskevaa kirjallista työtä, taidetta, taloudellista ja
henkistä kulttuuritoimintaa, sekä elinkeinoihin, maatalouteen,
merenkulkuun, laivanrakentamiseen, kalastukseen,
satamatoimintaan jne. liittyvien perinteiden ja tapojen
tutkimiseen ja julkaisemiseen.

Opintoavustusta myönnetään korkeakouluissa opiskeleville.
Muita avustuksia voidaan myöntää erikoistapauksissa.

Hakemuksissa pitää selvittää:

1. hakijan nimi, syntymäaika ja -paikka, hakijan omakätinen
allekirjoitus.
2. todistus koulusta jossa opiskelee.
3. vanhempien ja esivanhempien nimet niin pitkälle, että heidän
koivistolaisuutensa voidaan todeta ja missä kylässä he
asuivat vv. 1939 ja 1944.
4. pankkitiedot, minne mahdollinen avustus voidaan lähettää.

Hakemuksen liitteenä tulee olla virkatodistus, josta selviää hakija
ja hänen vanhempansa.

Opintoavustusta Koivisto-Säätiöltä voi saada vain yhden kerran.
Myöhästyneitä hakemuksia ei käsitellä.

Kirjattuina lähetettyjä anomuksia ei noudeta postista.

Koivisto-Säätiön hallitus
Pertti Hoikkala

Koivisto-tuotteita

Sateenvarjo 15 €

Koivistotuotteiden
tilauksia ottaa vastaan
Marja-Leena Montonen
puh. 019-668 811
tai 040-500 5026

KOIVISTON AUTO

www.koivistonauto.fi